

Suposo que més d'una vegada, quan passeu pel carrer de l'Hospital i alçant el cap heu vist aquella Mare de Déu de tamany natural, antiga i de color blanc, us haureu preguntat el "qui sap d'on ha sortit aquesta imatge".

Quan érem petits, tant els meus companys com jo el diumenge al matí - prop de l'hora de dinar - anem a seure una estona al passeig, en una taula, junt amb els nostres pares.

Un dia, parlant de coses locals, vam sortir a parlar d'aquesta Mare de Déu. Un senyor, segut prop de nosaltres, ens preguntà: "I vosaltres, ja sabeu d'on ha sortit aquesta imatge?". Nosaltres responguérem que no, pensant però que algú la va regalar al construir-se l'Hospital.

Després de fer una rialleta, el senyor ens digué - "Crec que val la pena que vosaltres, joves, sapigueu la vera història. Es la següent: Cap al segle XVII ó XVIII - hi ha molts de detalls que el que això escriu no recorda - on en alta mar hi havia encara pirates, navegava un vaixell de passatgers, el capità del qual era fill de Sant Feliu.

Prop ja de la ciutat, quant més semblava regnar la tranquil·litat, se'ls presenta de cop i volta un vaixell pirata.

El capità pensà desseguida en la responsabilitat que tenia, i veient que no podia pas escapar, va prometre que si a la tripulació no passava res, ni perdessin res del que portaven, faria donació d'una imatge de la Mare de Déu, tan alta com ell, en el primer port que arribés.

Quan els dos vaixells ja estaven de costat i els pirates estaven disposats a atacar, es van veure els dos pirates i capità, i es conegueren desseguida: els dos eren fills de St. Feliu, i els dos havien anat junts a l'escola. I, en nom de la seva antiga amistat, el capità va pregar-li que el deixés marxar sense tocar-li res.

L'altre va acceptar, conmogut, i van acomiadar-se amigablement: ja trobaria altres vaixells, no venia pas d'un (pensà el pirata).

Quan el capità i passatgers arribaren a St. Feliu sense novetat, l'home va preocupar-se desseguida de la seva promesa, i va encarregar la Mare de Déu, tan alta com ell, que ara veiem a la façana del nostre Hospital."

Vam agrair a aquell senyor la narració viva que ens proporcionà. I ara, perquè l'he recordada i perquè crec que és interessant, m'ha semblat oportú escriure-la en aquesta Revista, donant-la a conèixer als joves, malgrat els molts detalls que m'hauran passat per alt i que, humilment, en denano disculpes.

Jodell